

שנשלמים ימיו באותה הדרגה
שנקראת אחרית הימים. והיא
הדרגה של צד"ק, והיא שביעית,
שנת השמטה. ובאותה דרגה
נשלמים ימי האדם, כשנשלמו
שבעים שנה פנגד שבע דרגות,
עשר לכל דרגה. זהו שכתוב (תהלים
צ) ימי שנתינו בהם שבעים שנה.
מה זה בהם? באותם ימים ושנים
שלמעלה, ואם בגבורת שמונים.
בא ראה, בנים חיים ומזונות לא
בזכות תלויים הדברים, הסוד של
אותן שבע דרגות שבהן זכות
וחוכה בסוד חסד וגבורה, שאם
כף לא היה לו לאדם להיות חי
פרט לשבעים, אלא שבמזל
העליון העתיק של הכל תלויים,
בגלל כף הוא מוסיף על כל ימי
האדם כרצונו.

ובא ראה, כף למדנו בספרו של
שלמה המלך, שבלילה האחרון
של חג, אם יסתפל אדם בצלמו
ויראה אותו שלם, לא נגזרה עליו
מיתה. ומה הטעם בלילה הזו?
בגלל ששבעת ימי החג פנגד
שבעה ימים עליונים הם, שכל
הימים והשנים של העולם תלויים
בהם, והם רמוזים בכתוב של (דברי
הימים-א כט) לך ה' הגדלה וגומר.
ראשיתם חסד וסיומם ממלכה.
פנסת ישראל. אחרית הימים
שנמצאת שביעית אחרית.

ובשבא ליל השביעי הזה, נראה
אם השתלמו הימים באחרית
הזאת. ואם הצלם העליון הזה
נראה עליו, אז חסד אל כל היום
יחזר עליו כבתחלה, ולא פוחד
מהדין הזה של צדק, והיא עמו
בשלמות בחדוה ומחזירה לו
פנים. ולכן הזהיר הקדוש ברוך
הוא את ישראל להנצל מדיני
הצדק הזו, ולכסות סכת שלום

דהאי חס"ד יום ראשון ואיהו רישא דכל
יומין דלעילא והאי צולמא דאתנא ליה
מניה לא אסתלק עד דאשתלימו יומוי
בההוא דרגא דאקרי אחרית הימים והוא
דרגא דצדק ואיהי שביעאה, שנת השמיטה
בההוא דרגא אשלימו יומוי דבר נש פד
אשתלימו שבעין שנין לקבל שבע דרגין,
עשרה לכל דרגא. הדא הוא דכתיב (תהלים צ)
ימי שנתינו בהם שבעים שנה. מאן בהם,
באינון יומין ושנין דלעילא. ואם בגבורת
שמונים.

תא חזי, פני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא
מלתא. רזא דאינון שב בדרגין (לדעתי צ"ל
שבע דרגין) דבהון זכות וחוכא ברזא דחס"ד
וגבורה. דאי הכי לא הוה ליה לבר נש
למהוי חי בר משבעין. אלא במזלא עלאה
עתיקא דכלא תליין. בגין כף איהו מוסיף
על כל יומוי דכל בר נש פרעוניה.

ותא חזי הכי אוליפנא בספרא דשלמה
מלכא, דביליאי בתראה דחגא, אי
יסתפל בר נש בצולמא דיליה וחזי ליה
שלים, לא אתגזר עלוי מיתה. ומאי טעמא
בהאי ליליא, בגין דשבעא יומין דחגא
לקבל שבעא יומין עלאין אינון. דכל יומין
ושנין דעלמא בהו תליין, ואינון רמיזין
בקרא (דברי הימים א כט) דלך יי' הגדולה וגו'
שירותא דלהון חס"ד וסיומא דלהון
ממ"לכה, פנסת ישראל, אחריות הימים.
אשתכח שביעאה אחרית.

וכר אתנא האי ליליא דשביעי אתחזי אי
אשתלימו יומוי בהאי אחרית. ואי האי
צולמא עלאה חזי עליה, חס"ד אל יתהדר
עליה פדבקדמיתא ולא מסתפי מהאי דינא דצד"ק ואיהי בהדיה

בשלימו בחדוותא ואהדרת ליה אנפין.
 ובגין כך אזהר לון קדשא בריך הוא
 לישראל לאשתזבא מדינוי דהאי צד"ק,
 ולחפאה ספת שלמא עלייהו ולמיתב בצלא
 דמהימנותא. ^(ויקרא כ"ג) הָדָא הוּא דְכְתִיב
 בספות תשובו שבעת ימים לאכללא להאי
 דרגא דלעילא ולאוספא ביה ברכה ממין
 עלאין, בגין דהאי יומא שביעאה איהו
 כנסת ישראל אגן מקיפין להאי מזבח עלאה
 באינון תרין למודים דאינון ערבי נחל
 ועבדין בה נסוף המים ויהיב צדי"ק באינון
 שתין דאינון מששת ימי בראשית פלא ברזא
 דחכמתא.

עליהם, ולשבת בצל האמונה. זהו
 שכתוב ^(ויקרא כג) בספת תשובו
 שבעת ימים, להכליל את הדרגה
 הזו למעלה ולהוסיף בה ברכה
 ממים העליונים, בגלל שיום זה
 הוא שביעי הוא כנסת ישראל. אנו
 מקיפים את המזבח הזה העליון
 באותם שני למודים שהם ערבי
 נחל, ועושים בה נסוף המים,
 ונותן צדיק באותם שתין שהם
 מששת ימי בראשית, הכל בסוד
 החכמה.

ולאחר מפן ^(במדבר כט) ביום
 השמיני עצרת תהיה לכם, תעשו
 כנוס לאותם שבעה ימים עליונים,
 ועשו יום טוב בגלל שנצלתם
 מדינו של אותו יום שביעי. בגלל
 כך כתוב בצלמנו כדמותנו, כנגד
 יום שני גבורה, חלקו של יצחק,
 ואז יש לאדם לשים את 'דמותנו'
 הזאת ולהדמות במעשיו לאותם
 העליונים. וכל זה למה? בגלל
 שהקדוש ברוך הוא נתן בידי
 האיש, אם רוצה האיש לדמות
 עצמו לאותם שלמעלה, משתלם
 בהם, ולא פוחד ממדת הדין
 העליונה.

וירדו ברגת היס - כנגד הדרגה
 של נצח שאחוז בה משה, שרגת
 היס נבראו באותה דרגה ^(ספירה),
 ונתן להם נסתר הנסתרים כח
 לשלט עליהם אם דומה אדם
 לעליונים, ואם לא דומה לעליונים
 - ירדו, ודגי היס שולטים בהם
 בכני אדם, ולכן הזהירה אותם
 התורה שנתנה על ידי משה, ^{(דברים}

ו) ובחרת בחיים.
 בא ראה, משה, כשנזרק לים, לא
 שלטו עליו דגי היס ולא פחד

ולבחר ^(במדבר כ"ט) ביום השמיני עצרת תהיה
 לכם. עבדו פנישתא לאינון שבע
 יומין עלאין ועבדו יומא טבא, בגין
 דאשתזבתון מדינוי דההוא יומא שביעאה.
 בגין כך פתיב בצלמנו כדמותנו לקבל יומא
 תנינא גבורה, חולקיה דיצחק. כדין אית
 לבר נש למשווי להאי דמותנו ולא תדמי
 בעובדוי לאינון עלאין. וכל דא למה בגין
 דקדשא בריך הוא יהב בידי דבר נש, דאי
 בעי בר נש למדמי גרמיה לאינון דלעילא
 אשתלים בהו ולא מסתפי מהאי מדת דינא
 עלאה.

וירדו ברגת היס לקבל דרגא דנצ"ח
 דאחיד ביה משה דגת היס בההוא
 דרגא אתפריאו ויהיב לון סתימא דסתימין
 חילא למשלט עלייהו, אי דמי בר נש
 לעלאין, ואי לא דמי לעלאין ירדו. ונוגי
 ימא שלטין בהו בכני נשא. ובגין כך אזהירת לון אורייתא
 דאתיהיבת על ידי דמשה ^(דברים ל') ובחרת בחיים.

תא חזי, משה כד אתרמי לימא לא שלטו עליה נוגי ימא ולא אסתפי